

Jak jsme v 5.B psali o podzimu...

Měsíc říjen je na prvním stupni naší školy každý rok zasvěcen podzimu a podzimním aktivitám. O výtvarce kreslíme podzimní přírodu, o pracovních činnostech vyrábíme papírové draky, stavíme zvířátka z kaštanů či jiných podzimních plodů, o přírodovědě hovoříme o změnách v přírodě a v hodinách českého jazyka píšeme básničky a příběhy s podzimní tematikou. Stejně tak tomu bylo samozřejmě i letos.

Třída 5.B pojala psaní o podzimu jako soutěž. Žáci měli v hodinách českého jazyka za úkol napsat text na téma vypravování s podzimní tematikou. Pan učitel si poté všechny texty přečetl a vybral tři obsahově nejlepší texty, které přepsal a upravil na počítači. V pátek 2. listopadu 2018 jsme pak spali ve škole (viz článek 5.B a její literárně-sportovní nocování ve škole), kde si všichni žáci tyto tři texty přečetli a poté měli za úkol hlasovat, který text se jim líbí nejvíce.

A jak tedy naše třídní literární soutěž dopadla? Na **třetím místě** se umístila se svým textem **Kaštanová výstava Áda V.**, **druhé místo** obsadil s textem **O lvíčkově Vládovi Filip D.** a **vítězem** třídní literární soutěže 5.B **se stal Patrik P.**, který uspěl s příběhem s názvem **Zlý smrk**. Vítězové si odnesli sladkou odměnu a vychutnali si potlesk celé třídy.

Speciální cenu a nominaci do literární soutěže pak obdržela Sophie F., která napsala opravdu krásný příběh na neuvěřitelných třináct stránek! Její text později přečetl pan učitel Pokorný jako příběh na dobrou noc. 😊

Níže vám přinášíme všechny tři vítězné texty. Přejeme vám příjemné počtení! 😊

3. místo: Adéla V.: Kaštanová výstava

Jednoho krásného říjnového odpoledne šly děti ze školy a najednou uviděly veliký strom a kolem něj plno popadaných kaštanů. Než se na ty kaštany vrhly, vyhlásily soutěž, kdo jich nasbírá nejvíce. Po dlouhé době sbírání soutěž ukončily a dohodly se na tom, že každý doma spočítá všechny své kaštany a druhý den si řeknou, kolik kaštanů kdo měl. Druhý den ve škole se děti bavily o kaštanech. Bylo mezi nimi i několik hádek, potom ale jedna holčička jménem Emily dostala výborný nápad. Napadlo ji, že by si mohly ve škole udělat výstavu kaštanových zvířátek.

Celou cestu domu se pak děti poštuchovaly a hádaly se o tom, kdo jaké zvíře udělá. Když Emily přišla domů, odhodila batoh a lehla si na postel. Vzala si atlas zvířat a promýšlela,

jaké zvíře udělá. Když si atlas doprohlédla, dala se do vyrábění. Potom, když už měla hotovo, si ohřála jídlo, ošplouchla se ve vaně a šla spát. Její rodiče jeli na měsíc do lázní, takže teď byla doma sama. Občas se na ni ale přišli podívat babička s dědečkem. Ráno se Emily probudila, nasnídala se, vyčistila si zuby, učesala se a oblékla se. Nachystala si batoh, z mísy si vzala jablko, z šuplíku sušenku, dala si to do boxíku, ten hodila do tašky a šla do pokoje. Bylo ještě moc brzy, a tak si ještě ze skříně sundala krabici a opatrně do ní uložila všechna kaštanová zvířátka. Krabici pak pořádně zavřela, trochu ji oprášila a dala k aktovce. Potom si ještě chvíli malovala obrázky, ale když se pak podívala na hodiny, ukončila to a vyrazila do školy. Cestou potkala pár spolužáků, tak se k nim přidala.

Ve škole se všechny děti s paní učitelkou domluvily, jestli by mohly udělat na chodbě výstavu svých zvířátek. Paní učitelka jim to dovolila, a tak děti vysunuly na chodbu lavice a na ně vystavily všechna zvířátka. Najednou se tam udělal velký chumel dětí. Emily každý pochválil. Když se pak vrátili domů i její rodiče, tak ji také moc pochválili... zazvonil zvonec a příběhu je konec. ☺

2. místo: Filip Doležal: O lvíčkoví Vládovi

Lev je králem zvířat. To se říká, někdy dokonce i píše, ale je to skutečně pravda? Zvířata chtějí panovníka krásného, silného a moudrého. To se očekávalo i od jednoho lvíčka Vládi. Neměl bráchu, takže bylo jasné, že ho kralování nemine. „Budeš králem zvířat,“ říkala mu jeho maminka a hladila ho tam, kde mu v dospělosti vyroste jeho krásná hřívá. „Hlavně se nekamarad' s hyenami. Vždycky by ti všechno snědly,“ říkávala mu vždy a také ho varovala, aby nikdy nevěřil slonům.

Jednoho dne na podzim si Vládka řekl, že se může projít kolem jejich kraje. Cestou potkal malého slona, který byl smutný. „Proč jsi na podzim tak smutný?“ zeptal se ho Vládka. „Ále,“ řekl slon. „Nemám žádné kamarády.“ Lvíčka ho bylo líto, a tak se zeptal: „Jestli chceš, můžeme být kamarádi my dva. Já se s tebou budu moc rád kamarádit.“ Slon se usmál a souhlasil. „Ano, budeme kamarádi,“ řekl. Lvíček mu pak vykládal, že by jeho maminka asi nechtěla, aby se s ním kamarádlil. „Může to být naše tajemství,“ řekl slon a pohoupal lvíčka na chobotu. „Promiň, já už budu muset jít domů. Na podzim máme pokaždé slavnostní večeři, tak ahoj,“ řekl najednou slon a šel domů.

Vláďa uměl velmi dobře skákat. Skákal skoro tak dobře jako opice, které potkal cestou domů. „Skáčeš skoro jako opice,“ vřeštěly na něj opice. „Ale jen skoro, protože tak dobře jako my nikdo skákat nedovede. Ani malý lev, který bude naším králem.“ „Tak mě skákat naučte. Jsme snad kamarádi, ne?“ odpověděl jim Vlášďa. „Někdy si s tebou pohrajeme, ale rozhodně tě nebudeme nic učit. My nemáme čas,“ hulákaly opice a najednou byly všechny pryč. „Já tě skákat naučím, ale nejdřívě mi musíš přinést roh od nosorožce,“ řekla po chvíli jedna opice, která tam zůstala. „A kde seženu toho nosorožce?“ zeptal se Vlášďa. „Nosorožci jsou tady všude,“ řekla opice. „Vždycky na podzim dávají svoje rohy a já jeden potřebuju, abych byla chytřejší. Jsou v něm takové kouzelné látky,“ odpověděla mu a odskákala pryč.

Druhý den se proto lvíček Vlášďa vydal na výpravu za nosorožcem. V hlavě měl spoustu otázek – bude ten nosorožec hodný nebo zlý? Prodá mi ten roh, nebo mi to jen tak dá? „Kde jen ten nosorožec může být,“ říkal si Vlášďa sám pro sebe, když už ho hledal moc dlouho. V tom uslyšel hrozné dunění, mručení a zívání. Z křoví za ním najednou vyšel nosorožec. „Uhni, to je moje cesta,“ řekl nosorožec. „Jé, no dobrý den. Já jsem Vlášďa a přišel jsem si pro váš roh.“ „Pro můj roh? Slyšel jsem dobře?“ zuřil nosorožec. „Ano. Vy si přeci jdete vyměnit starý roh za nový a hezčí, ne?“ Nosorožec se zamračil a rozehnal se za lvíčkem. Hnal ho trním, kamením i křovím a byl čím dál zuřivější. „Jen počkej, já ti dám. Můj roh je stejně hezký na jaře i na podzim. A já tě teď na ten svůj parádní roh naberu,“ křičel rozzuřený nosorožec. Už, už šimral lvíčka na ocásku, když v tom Vlášďa skočil. A pak ještě jednou. A znovu. Skákal a skákal a najednou byl od nosorožce asi 10 kilometrů daleko.

Pak přestal skákat a rozhlédl se kolem sebe. „Kde to jsem? Už je večer a domů sám netrefím,“ šeptal strachy Vlášďa. „Hurááá, našel jsem Tě. Jsi v pořádku?“ ozvalo se najednou za ním. Vlášďa se otočil a za ním stál jeho kamarád slon. Malý slon vzal Vlášďu do chobotu a pohoupal ho. „Já to tu znám nazpaměť, tak se už neboj, spolu domů trefíme,“ řekl slon. „Ty jsi opravdu ten nejlepší kamarád na světě. Nevíš ale, proč se na mě ten nosorožec tak zlobil?“ zeptal se lvíček. „Nosorožci už jsou takoví. Dobrou náladu nikdy nemívají, takže s tím musíš vždycky počítat,“ řekl slon a oba se pak spolu vydali domů. Opice, která chtěla roh nosorožce, se ho tak nikdy nedočkala. Za nedlouho poté se Vlášďa stal králem zvířat. Byl moudrý, silný a také krásný. Jenom neměl tak moc velkou hřívu, jako míval jeho tatínek. Ale i tak se všem poddaným ve své zemi líbil. A on je měl také moc rád.

1. místo: Patrik P.: Zlý smrk

Byl krásný podzimní den a na jedné zahradě u krásného domu bylo mnoho stromů. Byly tam jabloň, hrušeň, švestka, stará jabloň a zlý smrk. Nejstarší jabloň byla ze všech stromů nejmoudřejší a všechny ostatní stromy ji měly moc rády. Tedy kromě smrku, ten ji rád neměl. Jednoho podzimního dne začaly všem stromům opadávat listy. Jen smrk neopadával, takže se ostatním stromům smál, že jim listy opadávají a jemu neopadává nic. Ostatní stromy ale moc dobře věděly, že ho na Vánoce čeká daleko horší osud. Smrk ale nevěděl, že se ho majitelé domu chystají na Vánoce pokácet.

Jednoho dne pracovali majitelé na zahradě a otrhávali poslední zbytky ovoce, které na stromech ještě zbylo, protože si chtěli udělat zavařeniny a chtěli mít jablka a hrušky na koláč. Stromy se pak postupně začaly připravovat na zimní spánek. Ale smrk ne, ten měl energie, že kdyby se mohl hýbat, tak by oběhl snad celou zeměkouli. Ale to bohužel nešlo. Ostatní stromy to mrzelo, protože by od něj měly konečně pokoj.

O měsíc později už všechny stromy dávno spaly. Jen smrk ne. Na zahradu přišli majitelé a začali smrk kácet. Zvuk pily vzbudil všechny ostatní stromy, které se teď na oplátku začaly smát, že smrku padají celé větve, a nejen listí jako jim na podzim.